

Kniha Daniel — číslo třicet sedm

Obnovení původních pravd: odhalení snu Williama Millera a prorockého znovuoživení v posledních dnech

Jeff Pippenger
2024-01-01

Sen Williama Millera byl zařazen do knihy Early Writings, a je tudíž podroben téže prorocké analýze a aplikaci, kterou je povinen uskutečnit student, jenž usiluje o správné rozdělování slova pravdy. Tento sen byl v průběhu let mnohokrát předkládán organizací Future for America, avšak zde jej zasazujeme do studia „rozmnožení poznání“, které bylo otevřeno „v čase konce“ roku 1798. Sen pojednává o dějinách poselství, jež představovalo poznání, které bylo rozmnoženo. Znázorňuje spojitost mezi hnutími poselství prvního a třetího anděla.

Sen Williama Millera označuje jeho dílo a toto dílo bylo předobrazeno dílem Mojžíše na počátku starověkého Izraele. Naplnění Millerova snu v posledních dnech bylo předobrazeno dílem Krista v posledních dnech starověkého Izraele. Dílo, které Kristus vykonal na konci starověkého Izraele, představovalo dílo, které Kristus vykonává v posledních dnech duchovního Izraele. V Millerově snu je dílo vykonané v posledních dnech znázorněno jako vykonávané „Mužem s kartáčem na nečistotu“. Je nezbytné rozpoznat Millerův sen jako předpověď naplnění Půlnočního volání v posledních dnech. Stejně tak je nezbytné rozpoznat, že Kristovo dílo pro starověký Izrael v jeho posledních dnech bylo předobrazem díla „Muže s kartáčem na nečistotu“ v Millerově snu.

Jedním z prvků Kristova díla, který je důležité vzít na vědomí, je to, že nejen odpečetil pohřbené pravdy z doby Mojžíše, ale Kristus tyto původní pravdy zároveň i zvelebil. Tím dal příklad, že když Boží lid v posledních dnech naplní Millerův sen, pravdy ustanovené prostřednictvím Millerova díla budou rozšířeny nad rámec svého původního porozumění.

„V době Spasitele Židé tak překryli drahocenné klenoty pravdy sutí tradice a bájí, že bylo nemožné rozeznat pravé od falešného. Spasitel přišel, aby odstranil suť pověry a dlouho chovaných bludů a zasadil klenoty Božího slova do rámce pravdy. Co by Spasitel učinil, kdyby nyní přišel k nám tak, jako přišel k Židům? Musel by vykonat podobné dílo při odstraňování suti tradice a obřadu. Židé byli velmi znepokojeni, když toto dílo konal. Ztratili ze zřetele původní Boží pravdu, avšak Kristus ji znovu přivedl na světlo. Je naším úkolem osvobodit drahocenné Boží pravdy od pověry a bludu. Jaké dílo je nám svěřeno v evangeliu!“ Review and Herald, 4. června 1889.

Dnes muž s kartáčem na smetání (Kristus) vykonává „podobné dílo při odstraňování trosek tradice a obřadnosti“, jaké vykonal Lev z pokolení Judova (Kristus) v době Židů. V Millerově snu byly drahocenné klenoty pravdy, dokonale uspořádané v skřínce Božího slova, pokryty rumem a padělanými klenoty. Tyto klenoty měly být vyňaty z rumu a navraceny zpět do větší skříňky Božího slova v období Půlnočního volání posledních dnů, neboť právě když Miller pohlédl na obnovené klenoty ve větší skřínce, „vykřikl samou radostí, a ten výkřik“ jej probudil. Millerův sen se odehrál roku 1847, tři roky po Půlnočním volání prvního anděla, takže jeho probuzení ve snu je

Půlnočním voláním posledních dnů. Toto Půlnoční volání je zvěstováno dvěma svědky, kteří byli zabiti šelmou vystupující z bezedné propasti a leželi mrtvi na ulici po tři a půl dne, dokud nebyli spojeni dohromady a poté přivedeni k životu v údolí mrtvých suchých kostí a následně pozdviženi jako korouhev. Millerův sen se naplňuje na oné ulici a v témž údolí, které označuje jako „svůj pokoj“.

V dějinách milleritů byl Miller Pánem použit k ustanovení původních pravd adventismu, avšak jeho sen ukázal, že v průběhu času budou tyto pravdy pohřbeny. Tento jev odstraňování sutin tradice a zvyku je tím, co Kristus vykonal na konci starověkého Izraele, a tímto způsobem předobrazil konečné naplnění snu Williama Millera.

Židé ztratili ze zřetele „původní Boží pravdu, avšak Kristus ji znovu uvedl na světlo“ a své dílo ztotožnil s „naším dílem“. Naším dílem je „osvobodit drahocenné Boží pravdy od pověry a bludu“. Sen Williama Millera označuje objevení, předložení a odmítnutí i obnovení původních pravd. Aby mohl vykonat dílo obnovy, vložil Kristus pravdu do „rámcu pravdy“. „Rámcem pravdy“ bylo pro Williama Millera jeho porozumění dvěma pustošícím mocnostem pohanství a papežství. V posledních dnech jsou „rámcem pravdy“ tři pustošící mocnosti draka, šelmy a falešného proroka.

„Když Kristus přišel na svět, aby byl příkladem pravého náboženství a vyvýšil zásady, jimiž se mají řídit srdce i skutky lidí, nepravda se tak hluboce zmocnila těch, kteří měli tak veliké světlo, že již světlu nerozuměli a neměli žádný sklon vzdát se tradice ve prospěch pravdy. Odmítli nebeského Učitele, ukřižovali Pána slávy, aby si mohli ponechat své vlastní zvyky a výmysly. Tentýž duch se projevuje ve světě i dnes. Lidé se zdráhají zkoumat pravdu, aby jejich tradice nebyly narušeny a aby nebyl zaveden nový řád věcí. V lidstvu je stálá náchylnost k bludu a lidé jsou od přirozenosti nakloněni velmi vyvyšovat lidské představy a poznání, zatímco božské a věčné není rozpoznáváno ani oceňováno.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.

Kdyby Kristus přišel dnes na svět, nalezl by „naprosto téhož ducha“ vyvyšování lidských názorů a poznání, který postavil tradici na místo pravdy. V Millerově snu přichází Kristus v posledních dnech jako muž s kartáčem na smetí, aby vykonal totožné dílo. Když bude Jeho dílo muže s kartáčem na smetí dokonáno, původní drahokamy zazáří desetkrát jasněji než slunce, jako dva svědkové, představovaní Millerem, procitají při zaznění volání mocného křiku.

Rámec pravdy daný Millerovi byl prorockou strukturou dvou pustošících mocností a rámec pravdy daný Future for America je prorockou strukturou tří pustošících mocností. „Klíčem“, který byl připevněn ke schránce, byla zvláštní metodologie, jež byla odpečetěna a dána Millerovi a poté Future for America.

„Klíč poznání byl ve dnech Kristových odňat těmi, kteří jej měli držet, aby jím odemykali pokladnici moudrosti ve starozákonních Písmech. Rabíni a učitelé prakticky uzavřeli království nebeské před chudými a souženými a ponechali je, aby zahynuli. Kristus ve svých promluvách nepředkládal před ně najednou mnoho věcí, aby jejich mysl neuvedl ve zmatek. Každý bod činil jasným a zřetelným. Nepohrdal opakováním starých a známých pravd v

proroctvích, měly-li sloužit jeho záměru vštípit určité myšlenky.“

„Kristus byl původcem všech dávných drahokamů pravdy. Dílem nepřítele byly tyto pravdy vychýleny ze svého místa. Byly odtrženy od svého pravého postavení a vsazeny do rámce bludu. Kristovým dílem bylo znovu je uspořádat a upevnit tyto vzácné drahokamy v rámci pravdy. Zásady pravdy, které On sám dal k požehnání světa, byly působením satana pohřbeny a zdánlivě zanikly. Kristus je zachránil z troskek bludu, dal jim novou, životodárnou sílu a přikázal jim, aby zářily jako vzácné klenoty a stály pevně navěky.

„Sám Kristus mohl užít kteroukoli z těchto starých pravd, aniž by si vypůjčil sebemenší částčku, neboť všechny sám uvedl v vznik. Vkládal je do mysli a myšlení každé generace, a když přišel na náš svět, znovu uspořádal a oživil pravdy, které se staly mrtvými, a učinil je působivějšími ku prospěchu budoucích generací. Byl to Ježíš Kristus, kdo měl moc zachránit tyto pravdy z troskek a znovu je dát světu s více než jejich původní svěžestí a mocí.“ Manuscript Releases, svazek 13, 240, 241.

Je zajímavé si v posledním oddílu povšimnout, že klíčem, který Kristus použil na konci starověkého Izraele, bylo otevření Starého zákona. Klíč Millerovy metodologie otevřel schránku Starého i Nového zákona, avšak v posledních dnech je na závěr jeho snu schránka větší. Klíč metodologie v posledních dnech otevírá nejen Starý a Nový zákon, nýbrž i Ducha proroctví. Odpčetí Zjevení Ježíše Krista těsně před uzavřením doby milosti vykonává Lev z pokolení Judova, který je v Millerově snu představován mužem s kartáčem na smetání. Sestra Whiteová ztotožňuje dílo muže s kartáčem na smetání s dobou těsně před uzavřením doby milosti.

„Pán mi 26. ledna ukázal vidění, které nyní vypovím. Viděla jsem, že někteří z Božího lidu byli otupělí a dřímající; byli jen zpola probuzeni a neuvědomovali si dobu, v níž nyní žijeme; a že vešel ‚muž‘ s ‚kartáčem na smetání‘ a že některým hrozilo nebezpečí, že budou smeteni. Prosila jsem Ježíše, aby je zachránil, aby je ještě na krátký čas ušetřil a nechal je poznat jejich strašlivé nebezpečí, aby se mohli připravit dříve, než bude navždy příliš pozdě. Anděl řekl: ‚Zkáza přichází jako mocný víchř.‘ Prosila jsem anděla, aby se slitoval a zachránil ty, kdo milovali tento svět, Inuli ke svému majetku a nebyli ochotni se od něj odpoutat a obětovat jej, aby uspišili poslovy na jejich cestě nasytit hladové ovce, které hynuly pro nedostatek duchovního pokrmu.“

„Když jsem viděla ubohé duše umírat pro nedostatek přítomné pravdy a některé, kteří vyznávali, že věří pravdě, jak je nechávají umírat tím, že zadržují nezbytné prostředky k pokračování Božího díla, ten pohled byl příliš bolestný, a prosila jsem anděla, aby jej ode mne odňal. Viděla jsem, že když Boží věc žádala o část jejich majetku, podobně jako u mladíka, který přišel k Ježíši, [Matouš 19,16–22.] odcházeli zarmoucení; a že brzy přejde přetékající metla a smete všechn jejich majetek, a tehdy již bude příliš pozdě obětovat pozemské statky a shromažďovat si poklad v nebi.“ Review and Herald, 1. dubna 1850.

„Přetékající bič“ je symbolem brzy přicházejícího nedělního zákona a dílo muže s kartáčem na nečistoty v Millerově snu se odehrává těsně před uzavřením doby milosti. Teprve když místnost vyčistil, vhodí klenoty zpět do větší schránky, a tehdy září desetkrát jasněji než slunce. Daniel a tři jeho druhové byli shledáni desetkrát lepšími než ostatní.

A na konci dnů, o nichž král řekl, že mají být přivedeni, je předvedl před Nebúkadnesara velitel komorníků. A král s nimi rozmlouval; a mezi nimi všemi nebyl nalezen nikdo jako Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš; proto stáli před králem. A ve všech záležitostech moudrosti a rozumnosti, na něž se jich král dotazoval, je shledal desetkrát lepšími než všechny mudrce a hvězdopravce, kteří byli v celém jeho království. Daniel 1,18–20.

„Konec dnů“ pro Daniela představoval rozhodující zkoušku, při níž Nebúkadnesar vynesl soud, a tato zkouška je předobrazem nedělního zákona v posledních dnech. Původní a základní pravdy budou po svém obnovení v posledních dnech zářit desetkrát jasněji, než když byly poprvé rozpoznány. Tyto pravdy i moudří, kteří jim v posledních dnech rozumějí, budou během pozdního deště, jenž je opakováním Půlnočního volání, zářit desetkrát jasněji.

„Odsouváte příchod Páně příliš daleko. Viděla jsem, že pozdní déšť přichází [tak náhle jako] půlnoční volání, a s desetkrát větší mocí.“ Spalding and Magan, 5.

Obnova původních pravd se uskutečňuje uplatněním metodologie pozdního deště „řádek za řádkem“. Jakmile jsou obnoveny, září původní pravdy „desetkrát“ jasněji, než když na ně Miller poprvé pohlédl. Moudří, kteří používají klíč metodologie k obnovení původních pravd, získávají zkušenost „desetkrát“ lepší než ti, kdo přijímají metodologii Babylóna. Ti, kdo jsou smeteni mužem s kartáčem na nečistotu, jsou ti, kdo přilnuli k tradicím a zvykům, jež zakryly původní pravdu, a jsou vyčištěni spolu s bludy tradic a zvyků, k nimž přilnuli.

Falešné učení je modla.

„Tím, že lidé odmítají pravdu, odmítají jejího Původce. Pošlapáváním Božího zákona popírají autoritu Zákonodárce. Stejně snadné je učinit si modlu z falešných nauk a teorií, jako zhotovit modlu ze dřeva nebo kamene.“ Velký spor věků, 584.

Výrok nad Efrajimem, který označil ukončení doby milosti pro Efrajima, zdůrazňuje pravdu o tom, co vykonává muž s kartáčem na smetí, když zametá podlahu.

Efraim je spojen s modlami; ponech ho. Ozeáš 4,17.

Jste tím, co jíte, jak to ukazují Daniel a tři mládenci. Znepokojení sestry Whiteové nad těmi, kdo byli „otupělí a nečinní“, se týkalo jejich nedostatečné přípravy a jejich nerozpoznání významu „přítomné pravdy“. Její znepokojení bylo výrazem Kristovy starosti o malicherné Židy jeho doby, kteří zcela ztratili ze zřetele původní pravdy. Millerův sen označuje konec novodobého duchovního Izraele, jenž byl předobrazem starověkým doslovným Izraelem.

„Zákoníci a farizeové se hlásili k tomu, že vykládají Písmo, avšak vykládali je v souladu se svými vlastními představami a tradicemi. Jejich zvyklosti a zásady se stávaly stále náročnějšími. Ve svém duchovním smyslu se posvátné Slovo stalo pro lid jako zapečetěná kniha, uzavřená jejich porozumění.“ Signs of the Times, 17. května 1905.

Na laodicejský adventismus od roku 1863 doléhá postupující temnota a Bible i Duch proroctví se jim staly jako zapečetěná kniha. Těsně před uzavřením doby milosti je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno a vyvolává třístupňový proces zkoušky, který končí tím, že ti, kdo odmítají vzdát se

svých modlářských zvyků a tradic, budou smeteni při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

„Máme nekonečného Vykupitele, a jak drahocenné jsou drahokamy pravdy, které o tom svědčí v Božím slově. Tyto vzácné klenoty však byly pohřbeny pod masou sutin, tradic a herezí, které zplodil sám satan. Jeho úklady působí se zvláštní mocí na lidské mysli, aby zastřely hodnotu Krista před těmi, kdo v něho věří. Nepřítel Boha i člověka seslal kouzlo na ty, kdo se hlásí jako Kristovi následovníci, takže o mnohých lze říci: Nepoznali čas svého navštívení.“ Review and Herald, 16. srpna 1898.

Millerův sen znázorňuje dějiny ustanovení „původních pravd“, jejich následné odmítnutí a poté jejich konečné obnovení. Těsně před uzavřením doby milosti vstupuje do děje „Muž se smetáčkem na nečistoty“, znovu ustanovuje původní pravdy a činí je „desetkrát“ jasnějšími. To se odehrává v průběhu dějin Půlnočního volání, které předchází Mocnému volání třetího anděla při nedělním zákoně. Půlnoční volání probouzí a odděluje panny ještě před nedělním zákonem, stejně jako Půlnoční volání v milleritské historii předcházelo zahájení vyšetřujícího soudu. Když jsou klenoty vhozeny zpět do větší, obnovené skříňky, je již pozdě, neboť k této události dochází „poté“, co byla podlaha zametena dočista.

„Prach a suť bludu pohřbily drahokamy pravdy, avšak Pánovi pracovníci mohou tyto poklady odkrýt, takže na ně budou tisíce hledět s radostí a úžasem. Andělé Boží budou stát po boku pokorného pracovníka, udílejíce milost a božské osvícení, a tisíce budou vedeny k modlitbě s Davidem: ‚Otevři mé oči, abych spatřoval podivuhodné věci ze tvého zákona.‘ Pravdy, které byly po věky neviděny a nedbány, zazáří z ozářených stránek svatého Božího slova. Církev vůbec, které pravdu slyšely, odmítly ji a pošlapaly ji, budou jednat ještě bezbožněji; avšak ‚moudří‘, ti, kdo jsou upřímní, porozumějí. Kniha je otevřena a slova Boží dosahují srdcí těch, kdo touží poznat jeho vůli. Při mocném volání anděla z nebe, který se připojuje ke třetímu andělu, se tisíce probudí z otupělosti, která po věky držela svět, a užijí krásu a cenu pravdy.“ Review and Herald, 15. prosince 1885.

„Tisíce“, které se tehdy probouzejí, představují jiné Boží stádo, jež je dosud v Babylóně, neboť „mocné volání“ začíná při nedělním zákoně. Dílo „Muže s kartáčem na smetí“ probíhá již od 11. září 2001, a ještě více od července 2023.

„Apoštol praví: ‚Veškeré Písmo pochází z Božího vnuknutí a je užitečné k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl dokonalý, ke každému dobrému skutku důkladně připravený.‘ Bible je sama sobě vykladačem. Jeden oddíl se ukáže být klíčem, který odemkne jiné oddíly, a tímto způsobem bude na skrytý význam slova vrženo světlo. Porovnáváním různých textů pojednávajících o témž předmětu a zkoumáním jejich souvislosti ze všech stran vyjde najevo pravý význam Písma.“

„Mnozí se domnívají, že aby porozuměli významu Božího slova, musejí nahlížet do komentářů k Písmu; a my bychom nezaujali stanovisko, že komentáře nemají být studovány; avšak bude zapotřebí značné rozlišovací schopnosti, aby člověk pod množstvím lidských slov objevil Boží pravdu. Jak málo učinila církev jako celek, který se hlásí k víře v Bibli, aby sesbírala rozptýlené drahokamy Božího slova v jeden dokonalý řetěz pravdy! Drahokamy pravdy neleží na povrchu, jak se mnozí domnívají. Mistrovská mysl ve spolku zla neustále působí, aby

pravdu udržela mimo dohled a aby do plného popředí postavila názory velikých mužů. Nepřítel činí vše, co je v jeho moci, aby prostřednictvím vzdělávacích procesů zastřel světlo nebe; neboť nemá v úmyslu, aby lidé slyšeli hlas Páně, který praví: „Toto je ta cesta, chod'te po ní.““

„Klenoty pravdy leží roztroušeny po poli zjevení; avšak byly pohřbeny pod lidskými tradicemi, pod výroky a příkázáními lidí, a moudrost z nebe byla prakticky přehlížena; neboť satanu se podařilo přimět svět, aby uvěřil, že slova a skutky lidí mají veliký význam. Pán Bůh, Stvořitel světů, za nekonečnou cenu dal světu evangelium. Skrze tohoto božského prostředníka byly otevřeny radostné, občerstvující prameny nebeské útěchy a trvalého potěšení pro ty, kteří přijdou k prameni života. Jsou tu žíly pravdy, které teprve mají být objeveny; avšak duchovní věci se rozpoznávají duchovně. Myslí zatemněné zlem nemohou ocenit hodnotu pravdy tak, jaká je v Ježíši.“ Review and Herald, 1. prosince 1891.

Kristovo dílo, jak je v Millerově snu znázorněno mužem se smetáčkem na prach, je dvojí. Má odstranit blud a obnovit původní pravdy. Také odstranění bludu je dvojí, neboť když je blud vymeten z okna, bere s sebou i ty, kdo se rozhodnou zůstat s těmito bludy spojení. Dílo oddělení, které vykonává muž se smetáčkem na prach, je rovněž zmiňováno Jeremjášem a jeho svědectví je ve shodě se sestrou Whiteovou, když prohlásila, že „Pánovi pracovníci mohou tyto poklady odhalit, takže na ně budou tisíce hledět s potěšením a úžasem.“

Proto takto praví Hospodin: Navrátíš-li se, opět tě přivedu a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li vzácné od ničemného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavrátíš k nim. Jeremjáš 15,19.

Kontext pasáže v Jeremjášovi oslovuje ty, kdo zakusili první zklamání dne 18. července 2020. Nejde pouze o muže se smetáčkem na prach, kdo odděluje drahocenné od ničemného, nýbrž je to také dílo těch, které představuje Jeremjáš a kteří jsou líčeni tak, že činí rozhodnutí, zda se navrátí k Hospodinu, či se nenavrátí. Je zřejmé, že nebyli s Hospodinem, neboť kdyby s ním byli chodili, nebyl by žádný důvod, aby se navraceli. Když se však navrátí a stanou před Hospodinem a poté se stanou Jeho ústy, vykonají dílo oddělování drahocenného od ničemného. Dílo „muže se smetáčkem na prach“ vyžaduje účast moudrých. Dílo „muže se smetáčkem na prach“ v Millerově snu je rovněž znázorněno tehdy, když Kristus pročišťuje své humno skrze proces přetavování.

„Jak brzy tento proces třibení začne, nemohu říci, ale nebude dlouho odkládán. Ten, jehož věječka je v jeho ruce, očistí svůj chrám od jeho mravní poskvrny. Důkladně vyčistí svůj mlat.“ Testimonies to Ministers, 372, 373.

Závěrečný „proces třibení“ začal v červenci roku 2023 a je to proces třibení z třetí kapitoly Malachiáše.

„Malachiáš 3,1–4 citován.“

„Mezi Božím lidem probíhá proces třibení a očišťování a Hospodin zástupů přiložil k tomuto dílu svou ruku. Tento proces je pro duši nanejvýš tíživý, avšak je nezbytný, aby mohla být odstraněna poskvrna. Zkoušky jsou nezbytné, aby nás přivedly do těsné blízkosti našeho nebeského Otce, v poddanosti jeho vůli, abychom mohli přinést Hospodinu oběť ve

spravedlnosti. Boží dílo tříbení a očišťování duše musí pokračovat, dokud jeho služebníci nebudou tak pokořeni, tak mrtvi sobě, že když budou povoláni k činné službě, budou mít zřetel upřen jedině na slávu Boží.“ Review and Herald, 10. dubna 1894.

Druhý Millerův sen označuje obnovení původních pravd a současné obnovení lidu, který byl rozptýlen. Druhý Nabukadnezarův sen označuje obnovení jeho království. Millerův sen pojednává o pohřbení původních pravd v pojmech toho, že tyto pravdy byly „rozptýleny“. Slovo „rozptýleny“ je symbolem „sedmi časů“. Nabukadnezarův sen je o „rozptýlení“ „sedmi časů“. Nabukadnezar je umístěn do doby konce v roce 1798 a zde představuje obráceného muže. Miller je symbolem „moudrých“ v roce 1798.

V příštím článku budeme pokračovat v Millerově snu.

„Když jsme povoláni k tomu, abychom se odlišovali od druhých, nebo když druzí vyjadřují svůj nesouhlas s naším názorem, měli bychom projevovat křesťanského ducha a mít stále na zřeteli tuto skutečnost, že si můžeme dovolit zachovat klid a spravedlivost; neboť pravda snese zkoumání. Čím více je zkoumána, tím více zazáří její světlo. Pán hledí s nelibostí na všechno, co zavání tvrdostí a přísností, a své pokárání klade na ty, kdo zahrnují pohrdáním a výčitkami ty, kteří se od nich liší v názoru, a stavějí je do co nejhoršího světla. Celé nebe hledí na ty, kdo tak činí, tak, jako nebe hledělo na farizee, a prohlašuje je za neznalé jak Písem, tak moci Boží. Nepřátelé pravdy nemohou učinit z pravdy blud. Mohou pravdu pošlapávat a domnívat se, že protože ji srazili k zemi a zasypali haraburdím, je přemožena; avšak Bůh podnítl některé ze svých věrných, aby činili totéž, co činil Kristus, když byl na zemi,—odhruuli haraburdí a navrátili pravdu na její náležité místo v rámci pravdy.“

„Ve společenstvích, kde je pravda předmětem rozpravy, budou takoví, kteří budou odporovat všemu, co sami neuznávali za pravdu; a zatímco si budou namlouvat, že bojují pouze proti bludu, potřebují naslouchat bez předsudků, aby porozuměli tomu, co je pravda, a nezkreslovali a mylně nevykládali to, co je řečeno. Mají před sebou příklad mužů všech věků, kteří bojovali proti pravdě a kteří takto odmítli radu (sic) Boží proti sobě. Těžká bude odpovědnost, která spočine na lidech, jimž bylo dáno veliké světlo a veliké příležitosti, a kteří přesto selhali v tom, aby byli zcela na straně Páně. Kdyby se odvážili být zcela na straně Páně, byli by zachováni v bezúhonnosti, i kdyby byli povoláni stát osamoceně. On by je uschoptil, aby stáli odvážně, v čistotě a nestrannosti, a zápasili za neporušené zásady spravedlnosti. Podpíral by je v boji za právo proto, že je právem, i kdyby spravedlnost ležela poražena na ulici a poctivost nemohla vstoupit. Chápali by, co je čisté a neposkvrněné a v souladu se životem Kristovým, a neodvrátili by se od nejčistších zásad křesťanství duchem, slovem ani skutkem, i kdyby stáli v opozici nejen proti nevědomosti, ale i proti těm, kdo byli vzdělaní a zkušení a používali zbraně sofistiky, aby je umlčeli. Skrze všechny tento zápas bludu proti pravdě by byli zachováni a uschoptěni držet takový směr, že by jim jejich nepřátelé nemohli odporovat ani se jim postavit. Stáli by jako skála při zásadě, odmítající činit s kterýmkoli člověkem kompromis, a přece uchovávaly ducha, který by měl charakterizovat každého křesťana.“

„Ten, kdo je následovníkem Krista, bude rozlišovat mezi svatým a obecným a bude se držet pravého důkazu o charakteru a díle člověka, neboť Kristus řekl: ‚Po jejich ovoci je poznáte.‘ Křesťan bude postupovat vpřed uprostřed všelikého odporu. Opovrhne lichocením, protože se

rodí ze satana. Bude se hnusit obviňování, protože je to zbraň zlého. Nebudou chovat závist ani se oddávat sebevyvyšování, protože to jsou vlastnosti protivníka Boha i člověka. Nebudou shledáni jako vyzvědači, neboť satan použil opovrhované Židy k vykonávání tohoto díla proti Ježíši. Nebudou své bratry pronásledovat záplavou otázek, jako Židé pronásledovali Krista s úmyslem polapit ho v jeho slovech a přimět ho mluvit o mnohých věcech, aby z něho mohli učinit vinníka pro jediné slovo.“ Home Missionary, 1. září 1894.